

ÖT VERS

HATÁR GYŐZŐ

KÍSÉRTETHAJÓK

(Albert Pálnak)

hajótörött a tutaján
felhorgad visszakókad
az ingrongyával integet
a kísértethajóknak

törött szál szalma tutajaja
törött a perc az óra
úgy bámul tenger ugarán:
ez mind az ő hajója

a kirakásban mélytűzű
ékszer-modellek ülnek
még él-evez bár tudja jól
hogy már nem menekülhet

az Etoile-nál átborul
ölelg ver a hullám
emberevő rátámadó
vad környezettanulmány

szegett röppentyű vágyait
az elemekre hagyja
s a lét határozmányait
belátja és feladja

hajótörött a tutaján
felhorgad visszakókad
az ingrongyával integet
a kísértethajóknak

MELEGMEDENCE

(Vas Istvánnak)

melegvízben álmodozni jó
büszke hogyha nem vagy és hiú

vállalod az álom szégyenét
elképzelve-szép szót szép zenét

vállalod az érző zöld ködöt
mely a víz színénél gőzölög

sejlőálmok arabeszkjeit:
szilva szájuk ínyre vetkezik

medencéik szélte-dombora
mint melegmedence — akkora

Vitorlát a tűnő lágy habon
tornyos félszegűsző gálya bont

Fortunát — kelez — kibéreléd
rádnéz ez világ: csak így kerek

ó e szív-tetű — e balha vágy:
csinom-párnás balhadinos ágy

Mint a sódarok — özön bitón
ellenségeid! tiéd a trón

(fündöbéli bosszú nem priusz
így csitult el jó Petróniusz

s csendesült a szent szofistaság)
— áldva légy öngyilkos lustaság!

engedtesék áldott hő elem
álmaimban tovafürdenem

VIRAGMONDÁS

(álomfolt)

hadd a göngöt vedd el vedd el
itt az álmod ne göngesd el
monomlij rimet sippal-dobbal
baltacimet cimbalmoddal
ropjad-rázzad nesze rácdal
szaporázd szaburevával
eben-hóbát hó bérével
hóremhebet három bével
aldebröt aldebaránál

debórát a borturbánnal
virágmordást cimpünkösddel
kösd el kösd el jaj ne vesd el
guzsnál mesd el szerelmesd el
— most nevesd el álommester!

A NÉZŐ

(Pillinszky Jánosnak)

de szemlélődve én csak annak éltem
— beérve mindennel mit épp adott
a szolga lét — böntönző büszkeségben
hogy elgondolkozhassem rajtatok

e földön kik gurultok mint a pelyva
a szél előtt — nagy örvénylő kerék:
az esztendők a tettel egybefolyva
míg el nem nyel parancsolat is az ég

hogy rebbenetlen farkaspillantásban
legyűrve gyors megindultságomat
sugár tekintet messzetárva lássam

a megrostáltak merre hullanak
vak-eszméletlen meg se látva mást
ezt láttam én: helyettük — látomást

MUNKÁK ÉS NAPOK

(Nemes-Nagy Ágnesnek)

így pusztultam ki az emberekből
és belőlem így az emberek:
elkenődve kábítószerektől
mint a nyomtalan mag elpereg

így a munkámból a napjeimből
és belőlem munkák és napok
vert ügyek szentelt oltári szimbó-
lumának immár felcsaphatok

érvénytelenítve — eltörölve
a név a test: úgy lézengek itt
ahogy a marslakó bámit a Földre
s földlakó bámulhat marsbelit